

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.º tom...	0'06 »
Id. id. des 1.º tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	13 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	13 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	13 mesos.... 1'00
1 any.....	5'50

UN CERTAMEN DE BARBÉS.

Vaja un altre cuento per passá el rato y entreteni la boga.

¡No! Y aquest si qu'es cuento y mitx; de nòms y de fets, y cuento en tota l'ànima. Com que tot ell, desde 'l Jesus-Creuetà fins à sa trencada de rum y l'uejus ha estat compòst y escrit amb such de cervell; y el m' he trèt des cap à fòrsa de gratarmè es formatge; y tan farcit es sortit d' embolichs, eutruñellat de mentides y reblit d' embusteries, que qui no 'l creu no peca.

Ja sabeu que qui parla clà no s' embarassa, y la veritat sempre sura; per axò jo, devant, devant, ja vos dich es nèt de sa peñora porque no 'm venguen després amb xinetes; si es tort, si es mèllera; que no estich avuy en saba porque 'm donen matadura, ni vuy fé anques per aguantà ses vostres trapaseries ó impertinències; que bé podria estrevenirse qu' arribasseu à ferme curt, ó es such de s' oreya malalt ó à treurèm de solch ó de botadó.

Diuen que ses còses clares, Deu los vòl. Pòques paraules y ben dites; y res trobareu com pá, pá; peix, peix; y axí com sa llengo es un instrument que li fan di lo que vòlen, jo avuy la faré descapdellà amb quatre dotzenes de desbarats; no fos còsa de tant de callà s' arribàs à arnà, que bé parla aquell que diu que «boca tancada Deu no l' ou.»

Per lo mateix no esperen avuy que vos diga els quatre mots de la veritat, sinó ses mitjes paraules del engana mons; y ja vos ho teneu advertit, y ara vos ho torn á repetí: No' m cregueu de res quant diga.

Posau ses mèues paraules en corantena; feys oreya de cònsul; donau es joch per escampat; y preniuhó com si vos tirassen payes de Menorca; porque ja quedau ben predicats per mí de que tot quant vos contaré serán cansonetes à derrera s' oreya, enfilays de rahons foradades y res pús.

M' estim més dirvoshó à s' enforà que si després de cuyt m' heu de mòure

un viva el rey, ó un cabermòni; ó m' heu d' aficà amb còs y amb còrda dins un carabinal; y ferme corre de Son Mèllo à Son Catèllo, ó de la Xèca à la Mèca, y compareixe à dins ses Monges per demanarmè revisió d' albarans, ó engany de mitjes. Jo ja som mart vey y no vaitx de foteses ni perendengues. Cadascú des seu pá farà sopes y basta de retòriques qu' amb la bona de Deu vuy comensà es cuento.

Una vegada essent allot pussé y reflexionant que «berca aturada no guaña nòlits,» me va pegà s' humorada d' alsà es cap y partí cap à València amb so vapor «Mallorquí.» Teníam un temps de alabar à Deu; una turbonada de ponent y mèstre, de pagella majó; un temporal desfermat, de lo més alt de punt; y com jo, per ferhó tot à s' enveus d' els altres, com més bròu heu ha manco 'm mareitx, m' estava, daxo, daxo, passetjant de popa à proua amb un xigarro encès à sa boca.

Un altre señó de mitja edat, homo de pá y tròs, amb tres pams d' espatla, ben sapat, ròitx de mal pel, cara de rays, vestit à la justa y que p' es trajo y mòdos se coneixia que sortia de bona cepa; feya lo mateix que jo; anava y venia, y desiara solia prendre p' es nàs una picada de tabach de pols que treya d' una capsa d' òr fi que duya dins un butxacó d' els guarda-pits.

Si no fos estat per noltros dos, s' hi haurian passetjat rates per demunt cubèrta; perqu' els altres passatgès, que n' hi havia à balquena, estavan dins sa cambra ó dins s' estiba fent es batagòt ó sa galiòta, y donant menjà à n' els peixos de maretjats qu' estavan.

Cansats de trobarmós à cada girada y de no dirnòs res com à mójols, ell à la fi va ensatà sa conversa preguntantme si era pilòt de barca. Li vaitx dí que no en rudes, y vaitx seguí caminant.

Quant tornàrem está un à s' endret de s' altre me va demanà per favó que conversàs una estona amb ell, qu' era còsa que n' anava desitjós per ferse pràctic amb sa llengo nòstra; y qu' ademes axí matariam el temps de sa travessia que anava à mà d' essè més llarga qu' un diné de fil. Vaitx contestarlí que no heu

tenia cap casta d' inconvenient, y prenguent ell totduna ses cartes, comensà à contarmè lantes còses rares y estrañes que si jo les hagués ara d' apuntà totes en aquest papé n' hi bauria per llogà cadiretes y aquest cuento seria tan llarch com sa rondaya que may s' acaba.

Entre mil nòves ses més estrambòtiques me digué qu' era anglés, fuy únich d' un Lord molt poderós, homo de milies, que quant se morí el deixà hereu d' una riquesa sa més òrba, amb sa condició d' havè d' entregà un llegat de mil lliures esterlines à n' es barbé que trobaria dins tot el mon que sabés afeytá milló un homo fet y acabat; s' entén sense anuljarlò cap mica, ni ferlí mal, ni donarlí es més petit disgust, molèstia ó incomoditat.

Axò será hò de fé, digué per sí mateix; y resolué posà fil à sa guya aquell mateix dia, sense més coverbos; y anà à cercà al venturòs barbé qu' havia de embutxacarsè ses mil lliures esterlines com à recompensa de ses seus bones mans.

—És primé pelabarbes que vaitx tastá (axò es s' ingles que-parla) fonch es fadrí majó de sa barberia de més fama de dins Londres. Amb molts de mòdos y cortesies me fé assèure à una cadira de repòs molt historiada y tota forrada de vellut vermey. Anava vestit amb frach negre, guants y guarda-pits blancs, com si fos estat un señó marquès. Duya un cap tot empiulat, plè de regañòls amb ses botxes rissades y els mostatxos enfigats y més estirats qu' els del Emperadó de França. Comensà per taparmè am una tavayòla de batista més blanca que la tefa de la neu y més enmidonada que uns anagos de berganta de possessió. Amb una brotxa fina fé sabonera dins una escudelletà d' òbra de la Xina y m' en untà ses galtes y es còll; sense reparà que quant se fonia me regalimava per sa pòst d' els pits, fentme cosigòyes à sa boca des còr; y sense atendre à lo que feya, porque tenia tot son esment posat à lo qu' escloveyavan y xarravan quatre pipiblis xátxeres, sobre es ball qu' un Compte tal per qual havia donat es vespre abans. Després me passà un parey de vegades un rahó nou per sa cara, me

rentà sa gòrga, m'hi possà farina de arròs, la m'espolsà amb un espalmador molt fi, me fé sa clenxa, l'untà de pomada, me llevà sa tavayòla, m'axugà, me fé una gran reverència; y qui l'ha feta que l'engrons y que li don pa sa mare.

Quant baixava s'escala d'aquell gran saló me passava es cap d'els dits per sa pell y me trobava tots els pels. Es veritat qu'eran un poquet més curts que abans, però jo no m'hauria tengut per afeytat si no m'haguessen jurat y perjurat qu'hey estava. D'hont me trobava ben afeytat era de sa bossa, perque sa funció m'havia costat des pebre ó casi bé un uy de sa cara.

Els següents dies vaitx trescà altres salons, perruqueries ó barberies, y per tot me passà tres doblés de lo mateix, fins que vaitx caure en que molt d'òr vòl dí daurat y en que allà ahont se pensan que no hey plòn no s'hi pòt està de goteres. Per lo mateix vaitx resoldre confia sa méua cara à n'els barbés de mitja hora passats y à n'els més *petiscurris* que trobaria, incloguenthi els de caseta de fusta, els de bassina de terra de coló de cafè, els de sa part forana y els de retgiment; y trescà terra fins qu'afinàs es bòn afeytadó que cercava mon pare.

Sis àns fa que som com un taravella, correquent sense aturay d'un cap de mon à s'altre, y m'han rapat es pel tots quants de barbés hey ha à la terra. He preguntat à tots si tenian ó havian vist may cap llibret qu'especialment tractás de ses condicions y circumstancies del séu art, y tots m'han respòst que no. Pòt essè que n'hi haja qualcun, me deya un barbè suèch una vegada, però que jo sàpia à l' hora d' ara aquest art tan nòble, tan important y necessari es verjo de tení un escriptó de retxa qu'haja reduhit à principis ses moltes regles y coneixements teòrics y pràctics que ha de tení un barbè per essè bò.

—¿Y may n'ha trobat cap al séu gust? (vaitx demanarlí, interrompent sa séua conversa.)

—Sí: (contestá). El vaitx trobà una vegada, y era un barbè *lè* per mí. Un afeytadó fet apòsta per posà en vaseta.

Éra un pobre estudiant de medicina que sabia mes que l'Epe ó que s'òli ranci, maldement dugués un jach que reya p'els colsos y tot. Feya de mosso à una botiga qu'encara que de pòques taules era s'escuma de sa netedad. No he vist may un fadri mes tayat de lluna per essè barbè. Tenia unes mans d'àngel y un pois més fi qu'un rellòtge. Quant m'hagué afeytat per primera vegada vaitx exclamar: «Eselemè. Aquest es s'homo que jo cerch; es barbè de cap à pèus que tant aňorava mon-pare.» No m'en vaitx teme y me vaitx trobà net y esporgat; però ¡quina barba me deixà, més de rexupéle! Sa méua cara era més llisa que sa d'un atlota rossa qu'està à sa flor del mon. Bé podies mirà y remirà. Ni amb

tots els uys d'un còvo d' alatxa hauriau estat capàs d'afinà un sòl pel;

—¿Y no li va donà ses mil·liques?

—Les hi hauria donades si quant hey vaitx tornà, no m'hagués dit l'amo al preguntà per ell, que feya dos dies que'l s'en havian duyt á Son Trito amb sos pèus devant à fé vaumes.

—¿Mòrt?

—Y enterrat. Qui sap si sa méua barba fonch sa derrera que feu el pobret.

—¿Y amb tantes ciutats y viles com hey ha dins el mon y la bolla, no n'ha topat un altre que afeytás tan bé com ell?

—De tot hey ha hagut en la viña de Deu. N'he trobats de bons, de mitjo mitjo, y de xarèchs. N'he tenguts que fent de Peres-Mateus, per afeytarmè milló me feyan jaure d'esquena. Altres que tenian barberies que parexian potecaries perque cada parroquiá hey duya es sabó que més li xocava y allà el guardava es barbè dins un potet. Y axó heu feyan per estuguedat que tenian l'un de s'altre. N'he vists d'altres.... però, ¡que t' tench de dí jo! No hey ha cap homo, baix de la capa de Deu, que n' matèria d'aquest art y de sa séua historia me puga muyá es nás de saliva ó en sàpiga la prima tant com jo.

N'he trobats molts, partidaris de s' antich sistema, que després de fermè aguantá clavada devall de sa nou des còll sa mitja lluna de llaua y d'untarmè per tot de sabó fluix y de fregarmè mitj' hora sa barba amb so call de sa mà; y de fermè pujá s' aygo teba fins à n' els uys; y de taparmè sa cara amb un pam de sabonera inclús es nas y sa boca, fins à s'estrem d'haverme de destapá els morros y els oronells amb un cantó de sa tavayòla per podè alená; y de posarmè un padasset que feya óy à n' el rey porch demunt una espalla; y de pesigar-me ses gales doblegant sa pell; y d'estreñermè amb dos dits es cap des nás, alsantlò per amunt; y de fermè ensumá els perfums de s'òli des rahó mesclats amb sa pudó de llexivada de sa ferrada des such de derrera sa pòrta, y de serrarmè es pel à tongades acompasades, tirant s'abundancia de sa sabonera en terra amb espolsades d'esquena de rahó; y de tornarmè escaldá amb aygo bullenta per ferme es repel; y de ferme després es quantre-pel, y si à má vé es sobre-pel; al cap d' una hora llarga de rellòtge de tenirmè associat y à l'es taqueta y de ferme fondre sa paciència, me deixaven sa cara més lluenta qu'un vivòri, encara qu'en tres ó quatre quèrns de rimes sanguinoses y deu ó dotze vermeyós de fetge, amb una cohitja, pín-talé bònna; per causa de rèls arrancades, escapades de pols ó barts estartafayats.

—Però axó devia essè en temps primé, quant fermavan els cans amb llengonisses. Lo qu'es ara avuy en dia ja no m'corren de barbés d'aquesta mēna.

—T' ho pensas tú. Encara n' hi ha de

tudòsses que no vòlen deixá ses carreres veyes per ses novelles; y lo qu'es pitjó que n' brevetjan.

(Acabarà.)

PER D' AUBEÑA.

HIMNE Á LES SANTES VERGES.

Alabances de glòria y d'honor
Vuy resonan al Omnipotent
Amb un cantich el més escelent
D'armonía virtut y fervor.

D'onze mil se compòn lo gran cor
Qu' alternant amb virgínea veu
Vá pujant fins al trono de Deu
Qual d'encens el perfum y olor.

Totes pòrtan molt riques coronas
De brillants de virtuts esmaltades
D'òr fi y d'argent sinzellades
Pe'l grans mèrits de las òbres bōnes.

Riques palmes ostentan en glòria
Purpurades de sanch preciosa,
Que per Cristo donaren gustosa
Per lográ de los Cèls la victòria.

Una entre elles en gran gallardía
Sobresalta en puresa y hermosura;
Y es María, la Vèrge més pura
Que 's la causa de nostra alegría.

Es de totes la gran Capitana
Y los dona virtut y valor,
Per combatre la glòria tan vana
De los plers engañosos del mon.

Per tal dítaxa las d'aquí en la tèrra
A María preguem amb fervor
Por lográ lo triunfo en la guèrra
Y gosá de la pau del Señor.

P. G. F.

XEREMIADES.

Varem tení el gust d'anà à veure es nou establiment que s' *Institucion mallorquina de Enseñanza* ha arreglat, y toduna es nostros apreciat amich Don Mateu Obrador, professó d'aquella escola, mos fé sentí uns coros que cantan ses nines y es nis y qu' ell acompanya amb so piano, que mos deixaren amb sa boca ubèrta. Pareix impossible lo ben ajustats que cantan y lo bé que s' en desfán. Qui no los há sentits no 'u acaba de creure.

Tot los sia enhorabona à Don Mateu y compañía.

..

Sa costum de fé músiques es dissapte de les Vèrges ha degenerat molt y se

coneix que se va perdent de dia en dia. No, y no 's qu'enguañy no n'hi hagués per llarch, però ja se pòden desenganà els enamorats; ses atletes s'estiman més qualque cosa de profit qu'un parey de xeremiades qu'es vent les s'en dú.

¡Músiques! ¡musiques! a L'IGNORANCIA la deixen ben poch aconsortada.

***

Sa processó del Rosari que diumenge passat sortí de sa parroquia de Santa Creu fonch llubidíssima, hey va havé molta concurrència y molt d'ordre.

Demá, derré diumenge des mes, sa Confraria del Santíssim Rosari, establerta en es Convent de Santa Catalina de Sena, y única comunidat religiosa del orde de Sant Domingo a n'aquesta illa, sortirà en processó per resá públicament p'es carrés de Palma, el Sant Rosari, cumplint d'aquesta manera els desitjos del Sant Pare Lleó XIII.

***

Ses corantes s'han rebaixades; es vapor que vé de Mahó ja no'n fa gens, es de València tres dies y es de Barcelona quatre. Que p'es que venen d'allà ahont hey ha bones notícies hey haja poch rigor heu trobám ben fet, però que s'hajan rebaixat els dies d'observació p'els que venen de Barcelona, heu trobám una cosa molt rara y més atenguent a ses notícies dolentes que d'allà corren.

***

Segons notícies ha plogut per molt de pòbles de Mallorca. A Ciutat també hey han arribat un parey de xubascos, però en lloch de ploure aygo ha plogut fanch, y qui no 'u creu que fassa una passada per devés Plassa y veurá com tenim rahó.

¡Meem quin día será aquell que plourá sense fé fanch!

***

Sabém de sa Comissió organitzadora des Certámen de *La Juventud Artística* qu'es jurat constituït per calificá els trabays presentats a dit Certámen, se compou d'els sigüents señós:

Per calificá ses òbres literaries.

Don Juan L. Estelrich.
Don Ildefons Rullan, Pvre.
Don Estanislau K. Aguiló.
Don Miquel S. Oliver.
Don Antoni M. Alcover,

Per ses òbres de pintura y dibuix.

Don Pere de A. Penya.
Don Ricardo Carlotta.
Don Bartomeu Bordoy.
Secretari general: — Don Antoni M. Penya.

Encara hey ha temps fins dia 20 des mes de Novembre pròxim per presentá composicions a n'aquest Certámen; per

lo mateix ja's hora de que s'animen els nostros artistes per veure si treuran la llarga y contribuirán a qu'aquest Certámen sia lluhit.

També mos diu el President d'aquesta Societat que fessém públich es fét de haverla moltes persones confusa amb *La Juventud Católica*, enviant alguns trabays p'es Certámen de sa primera a n'aquesta segona Societat.

Nòstros cumplim es seu desitx per evitá confusions.

PONGELLA.

~~~~~

¡Heu vist may la blanca lluna
quant se reflecteix dins mar,
y a millons las lluernetes
neixe y morirse al instant?

Ydò lo mateix ne pren
a ses nines de dotze anys;
dins son capet les ideas
cap n'hi ha que duri un quart.

Venturosament per nòstros
no sempre tenen dotze anys,
sinó que llavò's fan dónes,
se fan dónes y.... formals.

GASPARRONI.

COVERBOS.

A un poble de més de nou mil ánimes succehí que renovaren sa séua iglesia y també fèren es cuadro de l'altá majó de sòl a rèl. Es Rectó d'aquesta vila perque aquest cuadro fos a gust de tots, digué demunt sa trona qu'es plá des cuadro estaria de manifest a s'escancell des portal majó per espay de vuyt dies comensant aquell día quant sortirian de l'Ofici.

Succehí al mateix temps qu'aquell dia havian posat s'escut de Seguros d'incendis demunt es mateix portal, y quant sortiren des sermó el señó Rectó va veure com alguns *páyos* se miravan aquell escut sense pipelletjá y al mateix temps li digueren:

—Señó; si es cuadro surt com axò, será molt preciós.

Es Rectó se posá es mocadó a sa boca y s'en aná de pressa per no esclafi de riayes.

***

No fá molt de temps, quant sa música des *Regiment de Filipinas* aná a deixá sentí ses séues escullides pessés a una vila de Mallorca, quant aquella tocava una de ses més hermoses des seu repertori, s'hi presentá un pagesòt y digué:

—¡Axò es sa música tan anameda? sa nostra es molt milló.

Un homo un poch intel·ligent en la

matèria no poguent sofrí aquells desbarats digué:

—¡Però que li trobau a n'aquesta música?

—¡¡Qu'he de trobá!! que sempre tòca moral, moral, y com que may gòs arrancá de tot.

Tots els qui'l sentiren esclafiren de riayes.

***

Dos inglesos una vegada tenían sa si-guent conversa:

—*¿V. ser cosmopolita?* (deya un.)

—*No señor* (li contestava s'altre,) *yo no comer polita, yo ser cosmo... perdices.*

***

Un jornalé que no sabía gens de lletra ni ménos qu'hey hagués papémonea (llavó en s'usavan poch) cobrá uns quants jornals; per való, de cinch duros. Es señó que'l pagá, li doná un papé embolicat diguentli qu'allò eran es cinch duros.

Quant es jornalé fonch a ca-séua, desdoblá es papé y no trobant res, s'en aná depressa a cas señó, y digué:

—¡Señoret; per amor de Deu! vosté s'es equivocac; ni una triste moneda m'ha donada; sa dóna, m'ha cuydat a menjá. ¡¡Heu veu!!

Es señó figurantsé que totes ses reflexions que li pogués fé seria predicá en desèrt, li baratá es papé en monedas metáliques.

***

Un montissionista s'havia d'ecsaminá de llatí a Montission. Li daren un llibre y se posá a lletgi y un poch avall trobá lo sigüent:

«Jesus-Christus quando mortuus est habebat triginta et ter annos.»

Ell traduhí, confonguent s'*agnus*:

«Cristo quant morí tenía trenta tres mènes.»

—¡Y antes? (digué es catedràtich.)

Y ell més fresch qu'una cama-ròtja digué:

—Trenta quatre a causa d'es qu'havía menjat amb sos séus deixebles.

—¡Bravo! (digeren tots.)

***

—¡Papay? (deya un atlotet a son pare) ¡y porque quant deym es pare-nostro, deym nostro pá de cada dia y no deym de cada setmana?

—¡¡Foy!! (respongué son pare) ¡y axò no saps? per poderné menjá de blan cada dia.

Axò se diu resòldre sa questió aviat.

EPIGRAMA.

Mostrantme un duro En Tomeu
Un día dins sa tafona:

—¡Qu'es de n'Isabel segona?

—No, (va respondre) qu'es méu.

LO BRËS BUYT.

(TRADUCCIÓ.)

Els àngels hermosos del Cèl devallaren
Besaren son front
Y entorn del bressol els àngels cantavan:
«Deixa prest el mon.»

D'els àngels hermosos la veu fench sentida
Del nin que no dorm
Y amb les tèndres mans cap à ells dirigides
Digué «vòstro som.»

Ses ales daurades los àngels estènen;
Y el nin sens recel
dintre sos brassos puríssims ja ténen
Y pujan al Cèl.

D' aubada boyrosa, la llum fugitiva,
Lo raïtx de lo Sòl,
La tèrra maleyta l' infant no captiva;
Sòls queda el bressol.

CELARE.

PENSAMENTS.

Si sa cara es es miray de s' ànima, sa
llengo es es *termómetro* des cò.

Els pares qu' esperan à corretgí els
sèus fiys quant son grans, son com
aquells que vòlen adressá un arbre vey;
primé se romp que no s' adressa.

Se té compassió d' un qu' ha fet ban-
carròta de s' hazienda ó d' els doblés; y
no s' en té de tants d' altres que son
bancarrotes del temps; que sens dupla,
val molt més que totes ses riqueses.

Axi com un objècte que serveix de
mostradó demunt es fardos de ses pessas,
es es derré qu' es veu, axi son ses joves
que van molt per mitx; sòlen essé ses
derreres qu' es casan, si hey arriban.

El faèl compliment de ses obligacions
respectives de cada un, fá sentí una pau
y tranquilidat desconeguda per aquells
qu' axi no heu practican.

Per molt que mos còst es guardá es
bé, mos costará molt més anarló à cercá
quant l' haurém perdut.

Es benefici que se tira à la cara es
una ofensa.

Es qui se casa amb dòna rica cerca
señora en lloch d' espòsa.

S' honradés y es pudor son es milló
dòt d' una jove.

Es un gran art es sebre perteneixersé
à sí mateix.

A s' edat de vint àns no se contan els
àns; à sa de xexanta se contan els dies.

EPIGRAMES.

En Pau de na Catalina
Era un hòmo molt lladró,
Y ella per afegitó
Per robá era molt fina.
—Cap còm jò no 'n trobarás
(Deya ella) que 't don ausili.
—Dins s' imprenta d' un presili
D' aquesta òbra hey ha esemplás.
MESTRE GRINOS.

Mòrta sa dòna plorava
Es pagès de Son Bassó.
Y encara que trist estava
A un ninet que li quedava
Lletava amb un viveró.
Un missatge que va entrá
Demaná l' amo ahont era
Y un atlòt li contesta:
—Que no l' heu vist demunt s' era
Qu' à s' infant dona mamá.
ROCH ROS.

Sa sogra d' En Pèp Rebut
Li va dí quant se moria:
—Fiy mèu: jò teneh sa mania
Que 'm mata sa malaltia
De no donarte turment.
ES PATRÓ.

Tenda d' articles d' escriptori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

LLIBRES RETXATS Y LLIBRETES.

En dit establiment trobarán un completíssim
surtit de llibres en sos tamañs fòleo, quart,
octau y agenda, de papé superiò, retxat, en
diari majó, etc., etc., y encuadernats amb ri-
quíssimes cubèrtes de percalina de colós en re-
lleus nègres.

També hey ha llibres gròssos de papé vitela
superiò tamañ *Ecu*, retxats en majó y diari, y
encuadernats en gamusa.

En quant à llibretes se n' hi trobarán de tota
casta en tamañs de marquilla, fòleo, quart y
octau, blanques y retxades lapis, diari majó,
borradó, etc., etc.

Tot à preus baratíssims.

Qualsevòl que vulga comprá un ò més toms
de L' IGNORANCIA d' els tres que ja están publi-
cats pòt passá pe s' Administració à Can Rotger
Cadena de Cort. Tenda núm. 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Rosa: m' encantés.*SEMBLANSES.—1. *En que bufa.*2. *En que tenen contadós.*3. *En que tenen llansadors.*4. *En que n' han sortides moltes**à L' IGNORANCIA.*XARADA.....—*Co-ni.*PREGUNTA.....—*Es do-rat.*CAVILACIÓ.....—*Trobat.*FUGA.....—*Qu' es aquesta maravella**qu' ara es sortida à ballá**ell faria decalla**del Cèl qualsecòl estrella.*ENDEVINAYA.—*Una llebra.*

GEROGLIFICH.

R I P . A

Ran d : i mo K 2

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una ensaymada à La Sèu?
2. ¿Y els pebres couents à ses penes?
3. ¿Y una seba à un nin d' un mes?
4. ¿Y un alferéz à una nit de fosca?

XARADA

De ses dues sa *primera*
Es per cantá;
Sa *segona* en temps de guèrra
Estragos fá;
Devall *tot* persones nòbles
S' hi sòl portá.

PREGUNTA.

¿Qu' es allò que ni se baña dins s' aygo,
ni se crema dins es fòch, ni s' embruta dins es
fanch, ni li fan res ses ferides, y no es Deu?

CAVILACIÓ

TRES CHILE

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

Jb.c.ss. n s.g.d.

d. v.ss. p.rd. s' l.

c.s. c.s. n. h.y v. ss.

. t.mps s' .str.m.nc..

ENDEVINAYA.

Som famella y taut ferosa
Que quant parl fas tremolá;
Ningú de mí es pòt siá,
Mirau si som rabiosa.

Per tota sa colecció

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som rids.)

25 OCTUBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.